

Kayıp Yazar Devam7

– Lütuf VELİ · 14 Temmuz 2011

Lutfi ,emniyetin topladığı delillerle nöbetçi mahkeme tarafından tutuklanmış,ilk günü tcrit odasına atılmıştı.Sabaha kadar gözüne uyku girmemiş neden ve niçinlerle boğuşmuştu.``Bu ülkesini milletini sevenlerin kaderi olsa gerek diyordu.``İlkini 1944 tabutluk olaylarında değer verdiği ve fikir babam dediği Nihal Atsız ve arkadaşları yaşamıştı.Devrin tek parti istibdadı Ülkesini seven bir takım gençleri ,öğretim görevlilerini ve genç subayları sudan bahanelerle içeri almış,işkencelere maruz kalmışlardı.Gerçi yaşamamıştı o günleri ama yaşayan kalemlerin anılarını okumuş ruhunda hissetmiş,milli şefe kinlenmiş düşman olmuştu.

Nasıl olur diyordu,nasıl olur da vatanını ,milletini sevmekten gayrı art niyeti olmayan bu insanlar ülkeyi yöneten zihniyet tarafından hain gibi görülür ve işkenceye tabi tutulabilirdi.Ne aldığı öğretini ne de idoloji kabullenemiyordu olanları... hem dün hem bugün kopyası bir hareket vardı,bu millete ve sevgililerine.Dün belki elindeki gücü kaybetmekten korkan milli şef karşısındaki vatansever,milliyetçi oluşumu sindirmek kastıyla bunu yapmıştı,bugün ise yine elindeki gücü kaybetmek istemeyen erk,özellikle global sermayenin tehdit gördüğü daha geniş bir çerçeveli operasyon yürütüyordu.Tüm ulusal kurum ve kuruluşları sindirme ,yok etme operasyonundan başka bir şey değildi bu...Mustafa Kemali düşündü bu anlam veremediği olaylar karşısında.Gençliğe hitabı dökülmeye başladı dilinden...``Ey Türk gençliği birinci vazifen Türk istiklalini ilelebet müdafaa ve muhafa etmektir...`` Nasıl dedi kendi kendine de cevabını yine Mustafa Kemal veriyordu.`` Bir gün,istiklal ve cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen,vazifeye atılmak için içinde bulunacağın vaziyetin imkan ve şeraitini düşünmeyeceksin.Bu imkan ve şeraitler çok na müsait mahiyette tezahür edebilir...`` Aynen öyle paşam aynen öyle dedi,gülümseyerek Lutfi.de uykuya yenik düştü sabahın ilk ışıklarıyla...

Sabahın ilk ışıkları onu uyuturken ,gardiyanın yaptığı gürültü, hücrenin demir kapılarına vurması uyandırmıştı henüz uykuya dalan Lutfi`yi.

Uzun zamandır yapmadığını yaptı ve usturuplu bir küfür savurarak uyandı uykudan.Gardiyan alışkındı böylesi küfürlere güldü geçti,kahvaltıyı hücrelerinden içeri koyarken göz göze geldiler,sanki tanıdığı birine benziyordu bu adam...Ama aklı ,zihni karışık olduğu için boşverdi gardiyanın kimliğini de`` Bir kemik yalayıcısıdır,`` dedi.

Kahvaltıda sunulan menü büyükçe bir bardakta abdest suyuna benzeyen bilmem kaçınıcı demlenen çay ,beş altı zeytin bir de hazır bal vardı küçük kutucukta.Dünden beri ağzına tek lokma koymayan Lutfi iki dilim ekmele bu zorunlu kahvaltıyı yapmış şükretmişti.Şükrederken de değerli dostu,kader arkadaşı Gülyuvayı hatırlamıştı...Şükretmek üzerine yazmış olduğu yazısını hatırlayıp tebessüm etti.Gülyuva dostu ve kaderdaşıydı bir çok konuda hemfikir hem de iyi bir kalemdi.Özellikle halk hikayelerinden hareketle yazdığı siyasi hicivleri Neff`yi aratmayacak keskinlikteydi.Devrin bir çok siyasisi onu

mahkemeye vermişti.Yetmiyormuşcasına özellikle günümüzün kemik yalayıcıları ,Ali Kemalleri de onun yazılarından nasibini almış onlarla da mahkemelik olmuştu.

Üniversite yıllarında okuduğu Nefî nin hayat hikayesiyle benzeşiyordu Gülyuva`nın yazarlık hayatı.Nefî de babasını hicveden bir şair ve hicivciydi.Gülyuva da haksızlık,zulum yapan babam da olsa affetmem arkadaş diyen biriydi.Mertti ,gürdü sesi.Allahım korur inşallah onu da bizim gibi düşürmez buralara diyordu da korkusu vardı olabileceklerden yana...